

"מצפן מורשת"

על רעות וגבורה בקרב-סיפורו של החובש מנחם ציק

"בשטח עצמו יש אש מאוד חזקה, מחבלים שיורים מקלעים ו-RPG - בכל רגע. מנחם החובש פשוט רץ לרוחב איזור האש, כשהוא רואה מול עיניו איך להגיע ראשון לעזור לרועי (המ"פ) "

דגשים ערכיים לשיחת מפקד:

מבצע עופרת יצוקה- היתה זאת הפעם הראשונה שהפלוגה שלו נכנסה לעזה. כשהמ"פ שכב פצוע מלפנים מנחם היה מאחור, לצד הסמ"פ. כששמע בקשר שיש פצוע הוא שיפר עמדה, חתר למגע בניסיון להגיע כמה שיותר מהר לפצוע. מנחם החליט לפעול, מבלי שהספיק לקבל פקודה לעשות זאת. הוא לא ראה לנגד עיניו את הסיכון, אלא את חייו של המ"פ, ולכן סיכן את חייו וחתר להגיע למ"פ. כאשר הצליחו מנחם ומספר נוסף של לוחמים להעביר את המ"פ מחוץ לקו האש הציעו למנחם להצטרף לפינוי מפקדו. מנחם סירב משום שידע שיש עוד פצועים בשדה הקרב שזקוקים לטיפול שלו. ללא היסוס, רץ חזרה לשדה הקרב לטפל בחבריו הפצועים הנוספים. גם הפעם, הגיע לטפל בחבריו ומקדים את הפקודה.

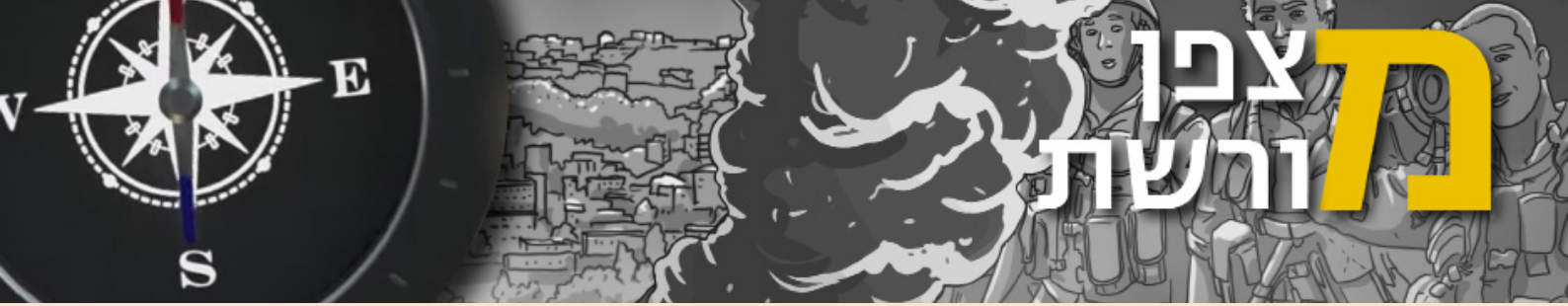
מתוך ערך "הרעות" ברוח צה"ל:

"החייל יפעל מתוך אחווה ומסירות לחבריו לשירות, ויחלץ תמיד לעזרתם כשהם זקוקים לו או תלויים בו, חרף כל סכנה וקושי, עד כדי חירוף הנפש "

במעשיו גילה מנחם יוזמה ותושייה, חירוף נפש תוך סיכון אישי, חתירה למגע, דבקות במשימה ורעות וקיבל על כך צל"ש אלוף פיקוד דרום.

מהי החברות הנרקמת בצבא? האם היא שונה מזו שאתם מכירים מהאזרחות? מדוע הערבות ההדדית כל כך חשובה בצבא?

" לא רציתי שימליצו עלי ולא רציתי ללכת לוועדות. כמו שאני רואה את זה, היה פצוע והאחריות שלי להגיע אליו. מה קורה באמצע - זה לא משנה. חובש שמגיע לפצוע שלו עשה את מה שהוא היה צריך לעשות" (מנחם ציק)

"מצפן מורשת"

על רעות וגבורה בקרב-סיפורו של החובש מנחם ציק

למפקדים:

"הוא לא הסכים לעצמו להיהרג. אם הוא היה מרפה לפני, הפלוגה היתה חושבת שהוא נהרג, ואחר כך מתפקדת בצורה פחות טובה" (מנחם ציק)

רועי שכב פצוע קשה בשדה הקרב, כשהפיקוד כבר עבר לסמ"פ ובכל זאת הוא לא שיחרר, לא הסכים לעצמו להיראות חלש ליד החיילים. רועי הבין שגורל המשימה וגורל הפלוגה מוטלים על כתפיו. אם החיילים יראו שהוא מת- התפקוד שלהם ייפגע. הוא נאחז בחיים והמשיך לנסות להבין את תמונת המצב, לדבר עם הקשר שלו ולתפקד למרות פציעתו הקשה.

כשרועי פונה על ידי חייליו מעבר לקו האש, והועבר לטיפול הפרמדיק ויצא מטווח ראייה של החיילים, הוא הרגיש שתפקידו הסתיים, וכמה דקות לאחר מכן כבר לא היה בין החיים.

בעת הקרב רועי גילה קור רוח ומקצועיות. במעשה זה, וברוח שהטמיע בהם הוא נתן את הכח לפלוגה להמשיך להילחם ולסיים את המשימה בהצלחה.

" (...) כמה שהערכת אתו לפני, אחרי האירוע הזה זה הועלה בכמה דרגות, יש פה משהו מעבר, משהו גדול " (מנחם ציק)

בעת הקרב גילה רב סרן רועי רוזנר מנהיגות, קור רוח ומקצועיות. במעשה זה, וברוח הלחימה שהטמיעה בחייליו בשגרת האימונים הצליחה הפלוגה להמשיך להילחם ולסיים את המשימה.

